

De maria grā placia dñe tecū .
A tōv ior̄ souuerain mon tres
puissant auteur mon tresamou
reux redempteur iesus de tout
mon cuer de toute ma force et de toute ma pē
fse le te rendz graciez mercis de ce q̄ ma poire
humaine tu dignas rompre a ta noblez
paeuse diuine pour l'amour de moy et en vir
ginal ventre este conçue ne de viciere de

ଶୁଣ ଯୁଗରୂପିକାଙ୍କ ମନ୍ଦିରରେ ତଥା କାହାରେ କାହାରେ କାହାରେ କାହାରେ

ეყრდნობა გადამიღო. შეოსობის თახოები
ში მოცემული მორალური იდეალი
სახელმძღვანელოდ იქცა იეზუიტების
ბის, პორ-როიალის სამონასტრო
სკოლის პედაგოგების, უან-ბატისტი
დე ლა სალის მიერ დაარსებულ
კონგრეგაციისა და XVII საუკუნის
მკაფიო მორალური რეფორმის სხვა
მესვეურთათვის.

საბავშვო ცენტრის

საუკუნით ადრე საბატოლო ეცნა
კის მასანავლებლები გაცილებით
ნაკლებ მყაფრი და მეტად ლიბერა-
ლური იყვნენ, თუმცა ზოგადი მით
მართება იგივე ჰქონდათ. მაგალი-
თად, XVI საუკუნის ეთიკის სახელმ-
ძღვანელოში გვხვდება შემდეგი დი-
ალოგი მოსწავლესა და მასწავლე-
ბელს შორის: "სხეულის რომელი ნა-
ნილია უფრო სამარცხვინო, ნაზა თუ
უკანა? — ორივე ძალიან უხამსია
უკანა სიბინძურის, ხოლო წინა გარ-
ყვნილებისა და ურცხვობის გამო" საზოგადოდ, მეტყველება გაცილე-
ბით უფრო თავისუფალი და არა
ფორმალური იყო, ვიდრე დღეს
თვით მქადაგებელთა სიტყვებშიც კი
დღევანდელობისათვის წარმოუდ-
გნელი ზოგი შედარება შეიძლება
შეგვხვდეს. მაგალითად, იეზუიტი
ლებრენი 1653 წელს ასე ამხელ-
კლერმონის კოლეგიუმის არისტოკ-
რატ პანსიონერებს: "ჭამაში ისინი
ფეხმძიმე დედაკაცებივით თავშეუ-

და მაინც, XVI საუკუნიდან პედა
გოგები ნელ-ნელა იწყებენ ბავშვე
ბის გარემომცველი მორალური ატ
მოსფეროს კონტროლს. მაგალითად
ცდილობენ, რომ ზოგი წიგნი ბავშ
ვებს არ ჩაუკარდეთ ხელში. ამ დროს
ჩნდება კლასიკურ ნაწარმოებთა
ბავშვებისათვის ადაპტირების იდეა
აც. ჩვენს თაობას ახსოეს, რომ, მაგა
ლითად, “საბავშვო ლიტერატურის
ბიბლიოთეკის” სერიაში გამოცემულ
ლი “გულივერის მოგზაურობანი”
განსხვავდებოდა ამ გენიალური ნა
ნარმოების სრული ვერსიისაგან
იგივე შეიძლება ითქვას ფრანსუა
რაბლეს “გარგანტუასა და პანტაგ
რუელზე”, რომლის ადაპტირებულ
თარგმანებიც საყოველთაოდაა
ცნობილი. XVII საუკუნეში კი პორ-
როიალი გამოსცემს წიგნს: “ტერენ
ციუსის კომედიები მცირე ცვლილე
ბებით, რომელთა წყალობით ისინი
ყველასათვის მისაღები გახდა”.

თავისული უძახკოების დამკვიდრება

ლოდ მდიდარი მშობლების მცირე
რიცხოვანი ბავშვები მოჰყვებიან
თავიდანვე საეჭვოდ მიაჩნდათ ბავშვების
სადმი. მნიშვნელოვანი იყო, რომ პატარები ადრეული ასაკიდანვე მიჩვეოდნენ ადამიანების გაცნობასა და
მათთან ურთიერთობას. ჯერ კიდევ
ერაზმ როტერდამელი ამბობდა, რომ
სასარგებლო იქნებოდა 5-6 ბავშვის
მოთავსება ერთი ან ორი პატიოსან
კაცის კუთვნილ სახლში".

სულიერ კავშირის მიერთ და განვითარდ უდიდეს
მოკულარერსოთ ბავშვებს და ადრეული ასაკიდანვე მივაჩიოთ ერთგვარა
სიმაცრეს. 1671 წელს ფრანგი მორალისტისა და პედაგოგის, **კურტენის** სახელმძღვანელოში წერია შემდეგი: “ნუ მეტყვით, რომ ისინი ჯერ პატარები არაან და საჭიროა მოთმინება. გონების გარეყვნილების შედეგები მათ ასაკში საქმაოდ ძლიერად ვლინდება”. ავტორი ჩივის, რომ მოზრდილები ბავშვებთან დროს ისე ატარებენ, რომ არ უფიქრდებიან თუ რა არის სასარგებლო და რა — მავნებელი. მოზრდილები ხშირად არ ცნობენ არანაირ აკრძალვებს, რის გამოც ბავშვები იცინაან იქ, სადაც ტირილი უფრო შესაფერია, ლაპარაკობენ, იმის მაგიერ, რომ დადუმდნენ, მუნჯდებიან, როცა მათგან პასუხს ითხოვენ.

ეს უნივერსალური ქრისტიანული პრინციპი, რომელიც ადრე ბერების პრივილეგია იყო, ახლა უკვე ბავშვებზეც ვრცელდება. პორტობლივი პანსიონში, ძილად მისვლის შემდეგ მასწავლებლები ყოველ საწოლთა მიღიან იმის შესამოწმებლად, რამე უხამსი ხომ არ შეინიშნება მძინარე გოგონათა პოზებში. ამ პრინციპი განხორციელებაში დიდი წელილობა ეკუთვნის ფრანგ თეოლოგსა და რელიგიურ მოღვაწეს წმ. **ფრანცის და სალს** (1567-1622), სალეზიანელთა ორდენის ფუძემდებელს, რომელ საც, კერძოდ, ასეთი რეკომენდაციი ეკუთვნის: “შმობლებმა უნდა შთაა გონიო თავიანთ შეილებს, რომ მიუღებელია ძილად მისვლისას შიშველი სხეული აჩვენო ვინმეს”. ფრანცისი დე სალის პედაგოგიურმა თხზულებებმა, რომლებიც მან უწევს ეპისკოპოსად ყოფნისას დაწერა, დიდი როლი შეასრულა კათოლიკურა აღზრდის პრინციპთა დამკაიდებაში.

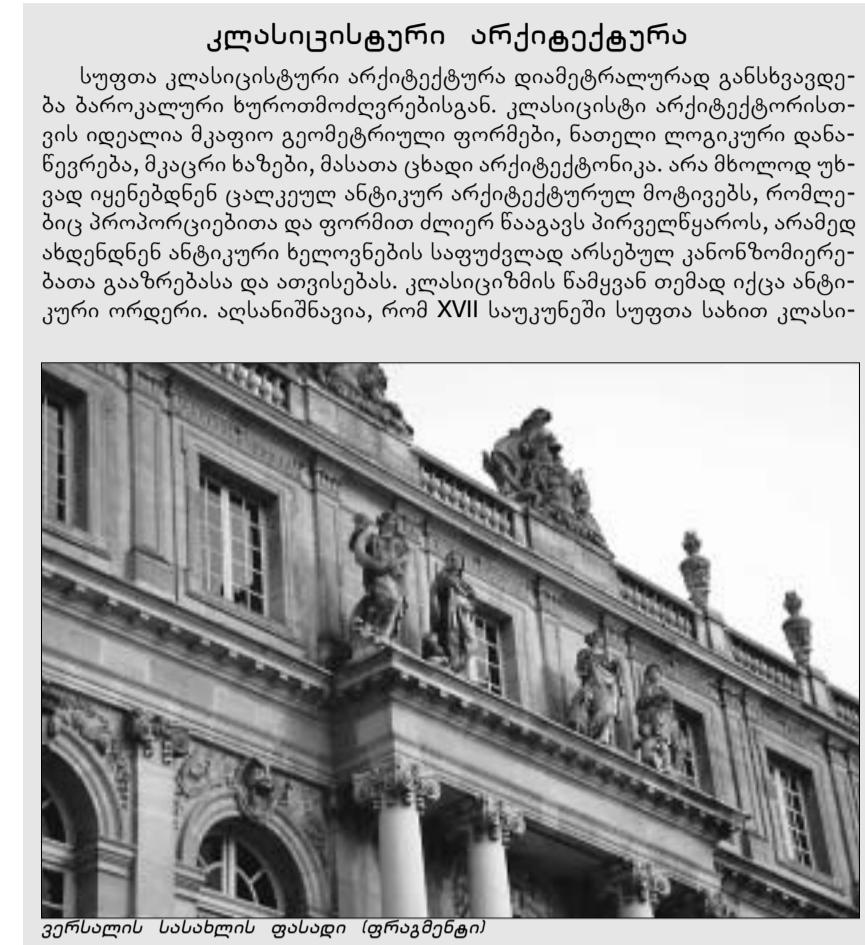
ლი კამპანია უკვე ძალიან შორს წავიდა და და სიტყვების სფეროსაც გადასწორდა. იმდროინდელი დიდაქტიკურ ტექსტები სავსე იყო შემდეგნაირ რჩევებით: “ბავშვები უნდა სწავლობდნენ წიგნებით, რომლებსიც ენის სინმინდე შეხამებული იქნება სიუჟეტთა კეთილგონიერებასთან როცა ბავშვები წერას დაიწყებენ მასწავლებლები არ უნდა აძლევდნენ მათ ცუდი სიტყვებით აღსავსე მაგალითებს”.

იგივე შეზღუდვები ეხება სიმღერებსაც. მუსიკა ყველასათვისაა მისაწვდომი. ამიტომაც ბობოქრობები პედაგოგები: “არ მისცეთ ბავშვებს უფლება, შეისწავლონ დღევანდელი სიმღერები”. მაგრამ ძველი სიმღერებიც არაა ბევრად უკეთესი: ისინი სავსეა მწვავე სატიკო, სხვადასხვაორაზროვანი მინისწებებით, დაცინვითა და გმობით. ზნეობრივ რეფორმა მამდე ხომ არავინ ფიქრობდა იმაზე რომ ბავშვის ყურაბდეც აღწევდა ეს სიტყვები.

დე ლა სალი (1651-1719) XVIII საუკუნის დასაწყისში უკვე სანახაობები საც გადასაწყდა: “ქრისტიანისათვის თოჯინურ წარმოდგენაზე დასწრების უკვე დაუშვებელია, როგორც კომედიის ნახვა. ბრძენი კაცი ზიზღიი უნდა ეკიდებოდეს ამგვარ სანახაობებს... მშობლებმა შეიღებს არ უნდა დართონ მათზე დასწრების წება”.

აღზრდის მეოთხე ფუნდამენტური პრინციპი კი იმაში მდგომარეობდა, რომ ძევლი ფამილიარობა სრულიად უნდა შეეცვალათ ქცევის მოკრძალებული მანერით. ეს მანერა ყოველდღიურ ცხოვრებაშიც უნდა დანერგილიყო. პედაგოგი ცდილობდნენ ურთიერთობის არაფორმალური სტილი, თუ სულ არ მოესპოთ, მინიმუმამდე დაეყარანთ მაინც. იგივე დე ლა სალი მასნავლებლებს სულ პატარა ბავშვებთანაც უკრძალავს შენობით ლაპარაკს. მეორე პირი მხოლობითი რიცხვის ნაცვალსახელი სკოლებში მხოლოდ ლათინურ ენაზეა დასაშვები.

ცხონილი ლათინური გამოთქა
si puer prout decet, vixit (თუ ბავშვმ
ლირსეულად იცხოვრა) 1671 წლი
პედაგოგიურ სახელმძღვანელოშ
ასეა თარგმნილი: თუ ბავშვა მოზრ
დილივით იცხოვრა.

ცისტური არქიტექტურა თითქმის არ არ

კონფერენციას ა. უ. კუპრაშვილის მიერ გადატარებული დღეს გაიმართა. კულტურული და სახატო არტისტების ურაში მხოლოდ XVIII საუკუნეში გაიშალა, საუკუნით ადრე კი ის უშუალოდ ბაროკოსთან იყო დაკავშირებული და მასთან უცნაურ სიბმიოზს ქმნიდა.

ბაროკო და კლასიციზმი

ამ ოთხ განსაზღვრული სტილური სისტემის, — ძარღვისა და კლასი-
ციზმის — ელემენტთა როგორნული შეწყვეტა გარკვეულმა მიზეზბმა განა-
პირობა. პირველ რიგში კი სოციალურმა ფაქტორებმა. აბსოლუტიზმის
იდეოლოგიის პრასტიკურ ხელოვნებებში მტკიცე დამკვიდრებისათვის
კლასიციზმი არასაკმარისად მოქნილი აღმოჩნდა. სწორედ ავტორიტარუ-
ლი რეპრეზენტაციული ნაწარმოების შექმნა შესაძლებელი გახდა ძარღვა-
ლური ინვენტარისა და მხატვრული მეთოდების დასესხების გზით.

ფრანგული კლასიციზმის დოქტრინის ჩამოყლიბება, რა თქმა უნდა,

ქვეყანაში მიმდინარე პოლიტიკურ-სოციალური მოვლენების უშუალო გამოძახილია. საინტერესოა, რომ პუსენის ხელოვნება აყვავდა რომში. მისმა სახელოსნომ აქ ნაყიფიერი მუშაობა გააჩაღა. თუმცა კარგი დღი რიშელიეს მცდელობით პუსენი პარიზში დაბრუნდა, მაგრამ მისი მუშაობა საფრან-

გამოსახულებით

ხდა კლასიციზმის ფ

დღეტონიად. ამის საფრთხეს ყოველთვის ქძინდა კლასიციზმის ზედმეტად რაციონალური ბუნება. XVIII საუკუნეში ეს მიმდინარეობა, იქნება ეს კონსერვატიული ფრთა, თუ ლუი დავიდის რევოლუციური იდეებით განმსჭვალული მხატვრობა, უფრო ხელოვნურია. სამყაროსადმი მხატვრის უნივერსალური მიღებობა, სინამდვილის მთლიანი აღქმა დაიკარგა. ახლა წინა პლანზე ინევს საზოგადოებრივი დოქტრინა. ხელოვნება უფრო სამოქალაქო თვითშეგნების ნიშანს ატარებს, მაგრამ სამაგიეროდ უფრო ცივი და აძსტრაქტულია. კლასიცისტური მხატვრული კანონები ნაკლებად ნიჭიერ მხატვართათვის ხელმისაწვდომ შაბლონებად იქცა.

